तस्या द्वारं समासाद्य निःशङ्कः प्रविवेश ह । तत्रापि द्वारपालास्तमुग्रवाचा न्यषेधयन् ।
तथैव च शुकस्तत्र निर्म्मन्युः समतिष्ठत । नचातपाध्वसन्तप्तः क्षुत्पिपासाश्रमान्वितः । १२२४
प्रताम्यति ग्लायति वा नापैति च तथातपात् । तेषान्तु द्वारपालानामेकः शोकसमन्वितः ।
मध्यङ्गतमिवादित्यं दृष्ट्वा शुकमिव स्थितं । पूजयित्वा यथान्यायमभिवाद्य कृताञ्जलिः ।
प्रावेशयत्ततः कक्षां द्वितीयां राजवेश्मनः । तत्रासीनः शुकस्तात मोक्षमेवान्वचिन्तयत् ।
छायायामातपे चैव समदर्शी समद्युतिः । तं मुहूर्त्तादिवागम्य राज्ञो मन्त्री कृताञ्जलिः ।
प्रावेशयत्ततः कक्षां तृतीयां राजवेश्मनः । तत्रान्तःपुरसम्बद्धं महच्चैत्ररथोपमं । १२२५
सुविभक्तजलाक्रीडं रम्यं पुष्पितपादपं । शुकं प्रावेशयन्मन्त्री प्रमदावनमुत्तमं ।
स तस्यासनमादिश्य निश्चक्राम ततः पुनः । तं चारुवेशाः सुश्रोण्यस्तरुण्यः प्रियदर्शनाः ।
सूक्ष्मरक्ताम्बरधरास्तप्तकाञ्चनभूषणाः । संलापोल्लापकुशला नृत्यगीतविशारदाः ।
स्मितपूर्व्वाभिभाषिण्यो रूपेणाप्सरसां समाः । कामोपचारकुशला भावज्ञाः सर्व्वकोविदाः ।
परं पञ्चाशतं नार्य्यो वारमुख्याः समाद्रवन् । पाद्यादीनि प्रतिग्राह्य पूजया पर्य्यार्चयन् । १२२६
कालोपपन्नेन तदा खादन्नेनाभ्यतर्पयन् । तस्य भुक्तवतस्तात तदन्तःपुरकाननं ।
सुरम्यं दर्शयामासुरेकैकश्येन भारत । क्रीडन्त्यश्च हसन्त्यश्च गायन्त्यश्चापि ताः शुभं ।
उदारसत्त्वं सत्त्वज्ञाः स्त्रियः पर्य्यचरंस्तथा । आरण्येयस्तु सुद्धात्मा निःसन्देहः स्वकर्म्मकृत् ।
वश्येन्द्रियो जितक्रोधो न हृष्यति न कुप्यति । तस्मै शय्यासनं दिव्यं देवार्हं रत्नभूषितं ।
स्पर्द्धास्तरणसङ्कीर्णं ददुस्ताः परमस्त्रियः । पादशौचन्तु कृत्वैव शुकः सन्ध्यामुपास्य च । १२२८
निषसादासने पुण्ये तमेवार्थं विचिन्तयन् । पूर्व्वरात्रे तु तत्रासौ भूत्वा ध्यानपरायणः ।
मध्यरात्रे यथान्यायं निद्रामाहारयत् प्रभुः । ततो मुहूर्त्तादुत्थाय कृत्वा शौचमनन्तरं ।
स्त्रीभिः परिवृतो धीमान् ध्यानमेवान्वपद्यत । अनेन विधिना कार्ष्णिस्तदहःशेषमच्युतः ।
ताञ्च रात्रिं नृपकुले वर्त्तयामास भारत ।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि मोक्षधर्म्मपर्व्वणि शुककृतौ सप्तविंशत्यधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३२७ ॥

॥ भीष्म उवाच ॥ ततः स राजा जनको मन्त्रिभिः सह भारत । पुरः पुरोहितं कृत्वा सर्व्वाण्यन्तःपुराणि च । १२२९
आसनञ्च पुरस्कृत्य रत्नानि विविधानि च । शिरसा चार्घ्यमादाय गुरुपुत्रं समभ्यगात् ।
स तदासनमादाय बहुरत्नविभूषितं । स्पर्द्धास्तरणसंस्तीर्णं सर्व्वतोभद्रमृद्धिमत् ।
पुरोधसा संगृहीतं हस्तेनालभ्य पार्थिवः । प्रददौ गुरुपुत्राय शुकाय परमार्चितं ।
तत्रोपविष्टं तं कार्ष्णिं शास्त्रतः प्रत्यपूजयत् । पाद्यं निवेद्य प्रथममर्घ्यं गाञ्च न्यवेदयत् ।
स च तां मन्त्रवत्पूजां प्रत्यगृह्णात् यथाविधि । प्रतिगृह्य तु तां पूजां जनकात् द्विजसत्तमः । १२३१
गाञ्चैव समनुज्ञाय राजानमनुमान्य च । पर्य्यपृच्छन्महातेजा राज्ञः कुशलमव्ययं ।
अनामयञ्च राजेन्द्र शुकः सानुचरस्य ह । अनुशिष्टस्तु तेनासौ निषसाद सहानुगः ।